U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2010, č. j. 266/10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2010, č. j. 30 A 22/2010 - 8, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 2. 8. 2010, doručeným Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 11. 8. 2010, se žalobce (dále též „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), konkrétně navrhl, aby Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) „vypravil“ jeho návrh ze dne 2. 6. 2010, jímž se domáhal změny v záhlaví označeného usnesení krajského soudu o postoupení věci, Nejvyššímu správnímu soudu. Uvedl, že krajský soud ho nevyrozuměl o tom, že k návrhu ze dne 2. 6. 2010 nebude přihlížet, a právní věc postoupil městskému soudu. Důvodem nevypravení však nemůže být nezaplacení soudního poplatku ani nezastoupení žalobce. Nejvyšší správní soud by měl rozhodnout, který z krajských soudů je příslušný k řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované.

[2] Krajský soud v Brně ve vyjádření k návrhu popsal dosavadní průběh řízení. Uvedl zejména, že věc usnesením ze dne 22. 4. 2010 (č. l. 8) postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Podáním ze dne 2. 6. 2010 se navrhovatel domáhal změny

tohoto usnesení, přičemž tvrdil, že v daném případě není přípustná kasační stížnost. Toto podání krajský soud postoupil městskému soudu s tím, že se nejedná o kasační stížnost, ale jde pouze o blíže nedefinovatelný návrh na změnu uvedeného usnesení. Městský soud však byl opačného názoru a podání vrátil krajskému soudu, aniž by ve věci provedl jediný úkon. Krajský soud zdůraznil, že žalobce vedl či stále vede přibližně 70 soudních řízení. Jednotlivá podání bývají zasílána v jedné obálce a někdy bývají obtížněji čitelná. Bývá tak těžké určit, ke kterému řízení se vztahují. I předmětné podání ze dne 2. 6. 2010 je značně nesrozumitelné a neurčité. Zasílání věci mezi krajskými soudy tak způsobil zejména žalobce svým nejasným podáním. Krajský soud následně přistoupil k úkonům podle § 108 s. ř. s. a vydal usnesení ze dne 25. 6. 2010 (č. l. 13). Na tuto výzvu však žalobce nereagoval.

[3] Krajský soud dále uvedl, že předmětný návrh na určení lhůty žalobce adresoval v jediném vyhotovení pouze městskému soudu k jeho sp. zn. 7 A 106/2010. Toto podání bylo městským soudem zařazeno do spisu, který je před krajským soudem veden pod sp. zn. 30 A 29/2010, jenž byl krajskému soudu vrácen až dne 27. 8. 2010. Krajský soud též podotkl, že žalobce na jeho výzvy neodpovídá, popř. jim nevyhovuje či na ně reaguje zmatečným způsobem, s ustanovenými advokáty nespolupracuje. Krajský soud tak nemůže nad rámec žalobcova podání dovozovat, čeho se domáhá. Dále krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Aps 5/2010-41.

[4] Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 4. 3. 2010, doručenou krajskému soudu dne 8. 3. 2010, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž mu žalovaná podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, určila advokáta Mgr. Jana Ludvíka k poskytování právní služby, a to k „*posouzení právního stavu z hlediska důvodnosti a přípustnosti podání ústavní stížnosti ve věci vedené u KS v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Ca 218/2007, příp. podání a zastoupení v řízení u ÚS*“. Usnesením ze dne 22. 4. 2010 (č. l. 8), doručeným žalobci dne 24. 5. 2010, krajský soud tuto věc (vedenou u něj pod sp. zn. 30 A 22/2010) postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Podáním ze dne 2. 6. 2010, adresovaným Nejvyššímu správnímu soudu a doručeným krajskému soudu dne 8. 6. 2010, se žalobce domáhal změny usnesení o postoupení věci. Následně krajský soud usnesením ze dne 25. 6. 2010 (č. l. 13) žalobce vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení usnesení doplnil kasační stížnost a zaslal soudu plnou moc udělenou advokátovi k jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zároveň soud navrhovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení. Tuto výzvu se nepodařilo krajskému soudu navrhovateli řádně doručit prostřednictvím pošty (nedoručená písemnost se mu vrátila dne 14. 7. 2010), pročež ji následně dne 21. 7. 2010 na dobu deseti dnů vyvěsil s řádným poučením na své úřední desce. Z listin, založených v soudním spise, není patrné, že by žalobce na toto usnesení nějak reagoval, dalším jeho úkonem byl již výše popsaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu ze dne 2. 8. 2010, doručený městskému soudu v Praze dne 11. 8. 2010 k jeho sp. zn. 7 A 106/2010. Městský soud poté žalobcovo podání zaslal krajskému soudu, který je, coby návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, dne 14. 9. 2010 postoupil se svým vyjádřením a spisem Nejvyššímu správnímu soudu, jemuž byl doručen dne 15. 9. 2010.

[5] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[6] Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Podle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích se soud při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

[7] V daném případě se žalobce domáhá předložení jeho návrhu ze dne 2. 6. 2010 Nejvyššímu správnímu soudu. Návrhem ze dne 2. 6. 2010 se přitom žalobce domáhal změny usnesení krajského soudu o postoupení věci místně příslušnému městskému soudu. Zde je nutno v prvé řadě konstatovat, že proti usnesení krajského soudu o postoupení věci místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. je přípustná kasační stížnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35, či jeho usnesení ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101; citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud přitom nemá pochyb, že žalobcův návrh ze dne 2. 6. 2010, byť tak není formálně označen, je obsahově kasační stížností proti uvedenému usnesení.

[8] V případě podání kasační stížnosti soudní řád správní v § 108 ukládá krajskému soudu, vůči jehož rozhodnutí tento opravný prostředek směřuje, učinit nezbytné procesní úkony, jež vyvrcholí předložením kasační stížnosti se spisy Nejvyššímu správnímu soudu. Nutno zdůraznit, že teprve po vykonání všech nutných úkonů může krajský soud věc předložit kasačnímu soudu. Z povahy věci a též s ohledem na délku některých zákonných lhůt (viz např. § 106 odst. 3 s. ř. s.) je zřejmé, že tyto přípravné kroky by měly být učiněny bez zbytečných odkladů tak, aby kasačnímu soudu bylo umožněno o kasační stížnosti rozhodnout v přiměřené době po jejím podání. Délka této přípravné fáze je logicky ovlivněna kvalitou součinnosti účastníků řízení se soudem. Zajisté tedy ze strany krajského soudu nebude třeba vynakládat nadměrné administrativní a časové prostředky v případě perfektní kasační stížnosti opatřené kolkovými známkami v hodnotě příslušného soudního poplatku, podané advokátem, jenž své oprávnění zastupovat stěžovatele prokazuje řádnou plnou mocí, a k níž se v krátké lhůtě vyjádří další účastník či účastníci řízení a případně doloží potřebné spisy a podklady. Naopak za situace, kdy se musí krajský soud postarat o odstranění vad kasační stížnosti nebo nedostatků podmínek řízení, může přípravná fáze oprávněně trvat i několik měsíců.

[9] V nyní souzené věci krajský soud na podanou kasační stížnost, doručenou mu 8. 6. 2010, reagoval v přiměřené lhůtě a dne 25. 6. 2010 vydal usnesení (č. l. 13), jímž žalobce vyzval k odstranění vad kasační stížnosti, doložení plné moci udělené žalobcem advokátovi a zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Jistá prodleva v postupu řízení byla následně způsobena poněkud nešťastně zvoleným způsobem doručování tohoto usnesení žalobci. Zde je nutno uvést, že aniž by se senát Nejvyššího správního soudu příslušný k rozhodování o žalobcově návrhu na určení lhůty chtěl či mohl zabývat správností procesního postupu krajského soudu při doručování výzvy žalobci, nemohl si nevšimnout nevhodně použité obálky „typ III“ za situace, kdy žalobce používá adresu pro doručování označenou „poste restante“. Prvotním účelem doručování soudních písemností by mělo být faktické seznámení adresáta s jejich obsahem. Jak je přitom zdejšímu soudu známo

z jiných řízení, jichž byl žalobce účastníkem, písemnosti zasílané mu na udanou adresu pro doručování obálkou „typ I“ doposud povětšinou přebíral a docházelo tak k efektivnímu doručení. Krátce po neúspěšném „doručování“ usnesení prostřednictvím pošty soud dne 21. 7. 2010 přikročil k doručení písemnosti vyvěšením na jeho úřední desce podle § 50 odst. 2 s. ř. s. Lze konstatovat, že i úkony související s doručením usnesení žalobci činil krajský soud bez zbytečných průtahů a v přiměřených lhůtách. V průběhu měsíce srpna 2010 žalobci běžela stanovená měsíční lhůta k vyhovění předmětnému usnesení, na konci tohoto měsíce pak byl krajskému soudu městským soudem postoupen návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Krajskému soudu tak za daného procesního stavu nelze přičítat k tíži dosavadní délku řízení o kasační stížnosti, byť jeho přípravná fáze již trvá déle než tři měsíce.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení před krajským soudem k průtahům nedochází a proto žalobcův návrh na určení lhůty zamítl podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého stát hradí náklady řízení o návrhu na určení lhůty jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu